

FLORIN CHIRCULESCU (de profesie medic chirurg) s-a născut la București pe 26 martie 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista sci-fi *JSF*. A fost recompensat la scurtă vreme cu Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, după care a primit Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău*, scrise Josephine, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu reviste de specialitate, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. A semnat cu pseudonimul Sebastian A. Corn următoarele volume: *2484-Quirinal-Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău*, scrise Josephine (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Babylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Nemira, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012). *Ne vom întoarce în Muribacca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017), *Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu* este primul roman pe care îl semnează cu numele său adevărat.

GREVA PĂCĂTO ȘILOR

SAU APOCRIFA UNUI EVREU

FLORIN CHIRCULESCU

NEMIRA

CUPRINS

1. Pakistanezul.....	9
2. Bucegii.....	13
3. Gara.....	18
4. Zamira.....	23
5. Cartea.....	31
6. Apartamentul.....	42
7. Ministrul.....	50
8. Nanga Parbat.....	55
9. Profetul (pfal).....	69
10. Amanta.....	76
11. Vorbălungă.....	81
12. Politicul.....	84
13. Corporațiile.....	92
14. Argatul.....	106
15. <i>Susupti</i>	112
16. Lecția.....	116
17. Atelierul.....	124
18. Gemenii.....	127
19. Armâncă.....	131
20. Palermo.....	135
21. Zăpada.....	144
22. Trenul.....	146

23. Umar.....	151
24. Pila.....	161
25. Sindicatele.....	166
26. Arestul.....	168
27. Poligonul.....	170
28. Familia.....	177
29. Orgasmul.....	185
30. Evreii.....	196
31. Plaga.....	206
32. Frica.....	211
33. Miraj.....	219
34. Unchiul.....	226
35. Banchetul.....	242
36. Artistul.....	246
37. Conclavul.....	250
38. Televiziunile.....	264
39. Farmacia.....	274
40. Pacienții.....	278
41. Djinnii.....	282
42. Operația.....	289
43. Peruca.....	298
44. Piciorul.....	304
45. Cafeneaua.....	317
46. Armânul.....	320
47. Corbul.....	322
48. Părinții.....	331
49. Căpșunarii.....	351
50. Bolnavii.....	356
51. Dojana.....	373
52. Ristache.....	380

53. Sipi.....	383
54. Exodul.....	387
55. Arta.....	393
56. Restaurantul.....	407
57. Belgrad.....	429
58. Abu Bakr.....	445
59. Șoapta.....	450
60. Miraj.....	456
61. Literale.....	459
62. Harta.....	463
63. À rebours.....	473
64. Alep.....	481
65. Cancerul.....	494
66. Peronul.....	501
67. Basarabia.....	508
68. Orgia.....	517
69. Gagarin.....	542
70. <i>Post-coitum</i>	545
71. Cămila.....	549
72. Qibla.....	561
73. Parcul.....	574
74. À rebours.....	579
75. Caucaz.....	604
76. Kosovo.....	617
77. Șpaga.....	636
78. Negusul.....	649
79. Concediul.....	658
80. Darknet.....	664
81. Buncărul.....	679
82. À rebours.....	699

Resp 83. Nehemia mani si carti.....	724
84. Copiii.....	734
85. Miraj.....	739
86. Venesecția.....	742
87. Turtele.....	750
88. Futoarea.....	755
89. Kotor.....	759
90. Valea Valbonei.....	763
91. Tălpile.....	796
92. Birmania.....	798
93. Operațiile eroice.....	823
94. Celălalt.....	835
95. Chipul.....	839
96. Ecranele.....	846
97. Hacking.....	849
98. Desenul.....	858
99. Ceainăria.....	862
100. Ședința.....	864
101. Geamala.....	875
102. Marșul.....	878
103. O.Z.U.....	887
104. Cina.....	889
105. À rebours.....	903
106. Poruncile.....	918
107. Grădina Saqifa.....	921
108. Ali ibn Abu Talib.....	945
109. FB.....	956
110. Wagner.....	974
111. Valizele.....	982
112. Păcatul.....	985

113. Încăierarea.....	995
114. Costurile.....	1007
115. Sfânta Ecaterina.....	1014
116. Contractul.....	1024
117. Mortul.....	1032
118. Ministerul.....	1036
119. Spaima.....	1043
120. Tora.....	1051
121. Beduinul.....	1054
122. Învoiala.....	1059
123. Arcul.....	1062
124. Djinn.....	1069
125. Aeroportul.....	1081
126. Țăranii.....	1084
127. Nămeții.....	1090
128. Karakoram - Clanadonia.....	1105

1

PAKISTANEZUL

Alfa, lambda, miu...

...și mă trezesc la curve. Pe strada lor, vreau să zic. Căutam cartea lui Graham Hoyland (*Last Hours on Everest*), eram frânt după un zbor cu turbulențe, iar Buraq turuia despre traseele uci-gașe de pe versantul Rupal – îl obseda ruta lui Mummery, primul alpinist căzut la datorie pe Nanga Parbat. Ei, și tot vorbind așa, deodată nimerim printre vitrinele cu fete din orașul vechi. Sunt numai negrese și asiatice: plesnesc de sănătate, ale naibii, dar e prea dimineată ca să merg la ele. În plus, am chef să redevin cast.

Dar Mara? Oare ce face Mara?

Ei, ea e măritată de ani de zile, pentru ea sexul bate deja spre incest.

Deodată se deschide o ușă și apare și-o albesă printre colorezele alea. E înfășurată în prosop, are părul ud learcă și miroase a mosc. O ia pe stradă în picioarele goale și se chiorăște la mine, dar eu pășesc ca belferul, mă fac că n-o văd. O negresă mă strigă, dar albesa își îndreaptă țâțele, marcând teritoriul, și parcă-mi zice ceva în română... Să vezi că-i de-a noastră! E *ceva* în felul în care s-a înfășurat în prosop, în ochii aburini și-n fruntea îngustă, în

crupa coborâtă, plină, un pic lătăreată – româncea de Bărăgan își sare în ochi oriunde... Ce-o fi vrând?

Când colo, nu e ea, e Sahib, frate-meu. Mă leagă de el un blestem – ce văd eu, vede și el, ce aude el, aud și eu, oricâte continente ne-ar despărți. Când eram mici, ne și încurcam din pricina asta, fiindcă nu ne dădeam seama care ce vedea și ce auzea... Cinstit să fiu, ne încurcam încă din burta mamei, de când concu-ram pentru sângele ei placentar, căci am fost gemeni, ceea ce înseamnă că timp de o săptămână am fost o singură ființă. După aceea, gata, a survenit clivajul morulei (bâldâbâcl) și ne-am trezit că suntem doi: Sahib și cu mine.

Și așa am rămas până azi.

Prin urmare, eram în A, în lumina amortită a dimineții, și auzeam ce auzea Sahib tocmai la București, în Marele Mall Medical. Iată ce i se spunea: „Grevă?! Fugi, domn’e, de-aici! Ce, n-ai casă, n-ai mașină?”

Sahib afișa zâmbetul lui de minoritar, că de-aia îl crezuse lumea evreu când era mic – uite jidanul, jidanul! așa se șoptea pe la colțuri. Mie nu îndrăznea nimeni să-mi spună așa ceva, că l-aș fi plesnit, dar Sahib n-a fost niciodată ca mine. Uite-l și-acum: în-casează și tace. El nu se pune rău cu lumea, cică asta-i cheia luptei sindicale, însă eu cred că n-are *cojones* pentru caftul în care s-a băgat... Mda, iată de ce nu plecăm în Himalaya, iată de ce ne antrenăm atât de rar...

Ești un tâmpit, Sahib.

Tâmpitul, însă, și-a pus în minte să ridice stindardul luptei sociale – pentru cine credeți? – pentru doctori, căci asta e el: medic, *toubib*, *arzt*. Cică vrea să-i scoată din foame, ceea ce e aiurea, dar Sahib susține că pe lume sunt și medici care trag targa pe uscat. „Lasă-i, domn’e, să se dea cu capul de pereți, că nu-i mai

satură Dumnezeu“, i-am zis cândva. Dar el: „Mesneraș, habar n-ai care-i treaba.“

Ba treaba e că doctorul cu care vorbește acum Sahib are un VW Ragnarok gigantic – e o mașină de-aia de trebuie să tragi benzinăria după ea, la drum lung. Doctorul cu pricina e falnic, are gene umbroase și seamănă cu un călugăr din cei ce le zăpăcesc pe măicuțele care i se vâără sub patrafir: acolo, la umbra spovedaniei, preacuvioasele uită de toate păcatele, fiindcă le năpădesc feromonii și-și amin-tesc că-s și ele muieri cu felurite dorințe.

„Uite“, îi zice Sahib barosanului, „vă las aici tabelul pentru grevă. Cine semnează, bine, cine nu, nu! Fără grevă, nu pupăm salarii mărite, să fie clar!“ mai spune el și se cară ca un adevărat Sahib ce se crede.

Îmi vine să-l omor.

– Ce ai? mă ia Buraq.

– Mi-ai împuiat capul cu vorbăria. Unde mă duci?

– Păi, tu ai venit încoace, la fete.

– Ba *tu* ai venit. I-ai văzut pe ăia rași în cap și-ai dat fuga să te ascunzi... Parc-ai fi evreu.

Dar Buraq, zâmbind:

– *Insh’Allah*... Mai vrei cartea aia, Mesneraș?

– Cum să nu?

– O carte, ptiu... Mai bine plecăm la Islamabad, mă răcăie Buraq și-mi arată o ușiță mărunță, la colțul străzii. Poftim, am ajuns.

Intrăm în librărie. Clopotele Capelei Palatine bat de ora 9. De afară, dinspre *Rathaus*, se aud mugete de victorie: Crucile Întreșute îi puseseră pe fugă pe studenții Sovietului din Köln. Ce bătlălie! Începuse pe malul Rinului, continuase pe *autobahn* și se isprăvisse pe stradelele primei capitale europene *ever*, printre

geamuri sparte, coloane de fum negru și bălți de sânge. Trăiască Charlemagne, trăiască Uniunea Europeană!

– Vă e teamă? ne întreabă librarul. Avem o ieșire prin spate.

Nu, nu ne e teamă, doar ne uităm la trecători: poporul s-a potolit, Crucile Întreșute i-au tocat pe studenți, iar lumea se duce acum la serviciu, la shopping, la curve... Majoritatea se zgâiesc în telefoane: Doamne, dă-ne Facebook, dă-ne Instagram și fă-ne la loc cimpanzei!

Mă uit la Buraq. Degeaba face pe nepăsătorul, căci nu poartă *pakol*, căciulița pakistaneză, ci o șapcă roșie de baseball, pe care scrie, cu auriu, „St. Louis Cardinals“. O întorsese cu cozorocul în spate, ca lunetiștii.

– De fapt, voi, musulmanii, sunteți niște căcăcioși, îi zic.

– De-aia vă băgați și-n gaură de șarpe când ne vedeți? Îmi face el cu ochiul. Hei, Mesneraș, eu sunt bunul tău prieten moslem, iar tu ești bunul meu prieten infidel și împreună o să cucerim Nanga Parbat.

După două minute, ieșim din librărie cu cartea lui Hoyland în brațe. O s-o citesc, o să mă apuce din nou chef de plecare și o să mă *car* în Himalaya. Treaba ta, Sahib, dacă vrei să faci pe cavalerul social – eu nu te mai aștept.

Între timp, Sahib intrase în cabinetul lui. Stătea la fereastră, fuma ilegal și privea orașul. Cartierul Cotroceni abia se vedea, căci la București ploua cu găleata: vremea era mai infectă decât în A. „Să crezi tu că pleci singur!“ gândește Sahib. „Ba plec!“ îi zic. „Tu mereu găsești altceva de făcut.“ Dar el: „Îți promis că facem un traseu când te întorci.“ „Nu te cred, Sahib. Tu niciodată nu te ții de cuvânt.“

De astă dată s-a ținut de cuvânt. Dar tot n-a ieșit bine.

2

BUCEGII

La început a fost e-mailul și e-mailul era la Dumnezeu și Dumnezeu era e-mailul – așa începe povestea. E opt dimineața, e martie, iar viscolul coboară din platoul Bucegilor, vârându-se pe sub hainele noastre rupte, dezurzite. Copacii pâraie, pe potecă e ghețuș și miroase a vijelie.

Vrem să urcăm *în goană* pe Valea Seacă dintre Clăi, să ieșim în Brâna lui Răducu și s-o luăm apoi pe Hornul cu *Florile* până sus, pe platou. Îndesaserăm cărămizi în ranițele vechi, din pânză de cort și încălțaserăm adidași cu tălpi roase, în care azvârliserăm pietricele, ca să ne zgârie tălpile. Avem la noi și colțari, pioleți, bașca țoale adevărate de munte, dar n-o să le folosim decât dacă se strică vremea.

Intrăm în traseu și o luăm la fugă pe firul văii. E un vânt dat naibii și ninge de rupe. Ajungem la prima săritoare, aia care seamănă cu un cuptor țărănesc uriaș, ne strecurăm înăuntru, dăm peste un petic de iarbă plin cu ghiocci și toporași, care miroso dulceag, a parastas. Dă-i încolo! Străbatem hornul, ieșim la lumină, o luăm la deal în alergare. Viscolul se înforțosează, ne înghetează țurloaiele. Ne uităm la ceas – suntem în program.

Respect per De îndată ce intrăm în abruptul văii, ne trezim cu un bolovan care topăie din stâncă în stâncă: poc-poc-poc.

- Mai e careva pe traseu, face Sahib.

Ne chiorâm prin viscol, dar nu vedem nimic, drept care ne punem căștile și-o luăm din loc. În scurt timp îi zărim pe cei ce doborâseră bolovanul: au țoale frumoase, gecii luminescente, plastici de opt sute de euro, colțari, parazăpezi. Sunt trei inși, un lungan, un malac și-un copil, care urcă pe stil vechi, gâfâind. Îi salutăm. Ei se uită la noi și țuguie buzele - se abțin să nu râdă de ranițele noastre, de treningurile și adidașii noștri: ia uite, au venit sărăcanii la munte, așa trebuie că-și zic.

Drept răspuns, Sahib se zgâiește la ei. Cel înalt nu se lasă mai prejos și se zgâiește și el la Sahib, dar malacul îi evită privirea, se tot uită într-o parte - are ditamai ceafa și ochi spălăciți, zici că-i un porc cu cataractă. Să vezi că Sahib se știe cu ei. Păi, ne știm, se gândește el, dar, *măgarii*, se fac că nu mă cunosc. *Bou'* ăla lung mi-e coleg, iar pe celălalt l-am operat.

Bou' ăla lung are părul roșu și i se zice Dexter. E ochelarist, e bărbierit proaspăt și poartă o căciulă ca a lui Hermann Buhl când a cucerit Nanga Parbat. Lângă el, un băiețel de zece-doișpe' ani: se uită la noi, mestecă gumă și-i face cu ochiul, dar nu se pricepe, căci închide amândoi ochii. Cât despre malac, parcă l-aș ști și eu de undeva, dar eu cunosc multă lume.

Dă-i dracu'. O luăm înainte, ieșim în Brâna lui Răducu și ne vâram la adăpost, într-o grotă. Scot un sendviș, iar Sahib aprinde o țigară. El poate să fumeze și sub apă, dar dacă-i zic să se lase, se supără, cică-l discriminează.

- *Bou'* ăla lung are și el un sindicat pentru medici, începe Sahib.

- Băi, Mugabe, suntem pe munte. Dă-le naibii de sindicate!

- M-a enervat cretinul ăla. S-a făcut că nu mă cunoaște. Se poartă ca un idiot, ceea ce e cam ciudat: știi că dobitocul e evreu?

- O fi somalez, nu evreu. Ce? De tine nu spunea lumea că ești evreu?

- Ba el chiar e evreu. De ce dracu' s-o fi făcut că nu mă cunoaște?

- Auzi? Mă doare-n cot de evreii tăi și de sindicatele tale. Uite de ce n-am ajuns noi în Himalaya...

Dar Sahib:

- Porcul ăla de Dexter mă sapă... Când am înființat sindicatul, mi-a trimis doi emisari: De ce mai faceți încă un sindicat, dom' doctor? - m-au întrebat. Hai la noi, c-avem sindicat cunoscut, puternic... Vă punem șef pe București, vă dăm două' de mii pe lună.

- Băi, mie nu mi se pare normal ca doctorii să aibă sindicat... Ce? Sunteți strungari? În plus, sindicatele nu-s decât un *biznis*.

- Sindicatul lui Dexter e *biznis*, nu al meu! se înfurie Sahib. De ce crezi tu că se plimbă el pe munte cu Drujba lui Dumnezeu?

Așa, deci: malacul era Drujba lui Dumnezeu... Drujba lui Dumnezeu înseamnă păduri, cherestea, cartiere rezidențiale și o rețea de benzinării. Un coleg de-ai mei de serviciu stă cu ochii pe el de mai bine de un an.

- Dacă tot l-ai operat, măcar ți-a dat o șpagă ca lumea? întreb.

Sahib zice că nu. Se alesese, în schimb, cu o sponsorizare, dar nu intră în amănunte, cică erau bani de furat.

- Și de-asta ai tu chef de grevă? îl iau eu. Că te-a sponsorizat Drujba lui Dumnezeu cu bani furați?

- Grevă?! face Sahib ochii mari. Ce grevă?

- Cum, ce grevă? Păi, nu te-am auzit? Te-am *simțit*, știi tu... Eram în A, iar tu erai la spital cu doctorul ăla care are un VW

Ragnarok. Făcea mișto, te întreba dacă n-ai casă și mașină, te întreba la ce-ți trebuie grevă.

– Ce grevă? Ce doctor cu VW Ragnarok? Ai înnebunit?

Ne uităm unul la altul: nu mai pățiserăm așa ceva niciodată – blestemul nostru, telepatia noastră, nu ne păcălise nicicând. Iar Sahib:

– Nu te mai duce în A, Mesneraș! N-o să ai parte decât de belele.

– Bine, bine... Hai s-o tăiem că ne ia frigul.

O luăm pe Brâna lui Răducu – mergem iute, șerpește. Ne strecurăm pe un brâneag îngust, expus ca naiba, și-i spun lui Sahib să fie atent, că se repede ca berbecul. Dacă e să mori, nu contează în ce munți te prăbușești: 4 800 de metri pe fața Rupal sunt totuna cu 80 de metri în Bucegi.

Intrăm în Hornul cu *Florile*. Hornul e abrupt și tapetat cu un fel de pământ granulat – o ia la vale cu tine cu tot. Începem fuga, dar alergăm pe loc, zici că suntem doi pui de țigani, gonind în contracurent pe scările rulante din malluri. Ne curg în cap zăpadă și țărână, vântul ne izbește, dar noi mai sus, tot mai sus, până la un prag de stâncă. N-are decât un metru înălțime, însă pământul ne fuge de sub picioare – n-avem cum să-l sărim din prima.

Mă sprijin în podul palmelor, mă încordez, sar, mă băs de efort. Pe Sahib îl umflă râsul, dar se codește, tot alunecă, zici că-i un cățel care se cațără pe scări prea înalte. Până la urmă sare și el și se repede spre mine în patru labe, căci deasupra pragului e tot pământ din ăla, care curge la vale.

– Parc-ai fi un popândău, zic.

Vijelia ne taie respirația. Se lasă frigul. Ne pitim sub o stâncă. Dau să-l întreb pe Sahib de ce nu-și aprinde o țigară, numai că în clipa aia primește un e-mail, căci la început a fost e-mailul, v-am spus.

Se uită în telefon. Se încruntă. Mai citește o dată și-l ia cu călduri. Simt ce e în mîntea lui, dar nu zic nimic. Arunc o privire în

vale, printre perdelele ninsorii. Nu-l mai văd pe evreul ăla idiot al lui Sahib – *fucking Dexter left the building* și l-a luat cu el și pe Drujba lui Dumnezeu... Ce dracu' învârtesc ăștia doi împreună? Iar ticălosul de frate-meu ce caută în lumea lor? Mi-e doar frate, nu prieten, dar tot mi-e ciudă. Ce nevoie are el de sindicate, *syndicates*, *gewerkschaften*? La ce-s bune nenorocitele astea de sindicate?

Sahib îmi răspunde în felul nostru: Eu n-aș mai face nimic cu căcatul de sindicat, dar mă iau lucrurile pe sus. Fă ce vrei, îi zic, plictisit, și mă uit din nou în vale... Hopaaa, zăresc prin viscol gecile luminescente ale lui Dexter și ale tovarășilor săi: abia se târăsc, amărâții. Fluier după ei – triiiiii! – ca să le arăt până unde au ajuns sărăcanii, în hăinuțele lor de țopârlani. Dexter și ai lui nu ne aud, însă, căci suntem la dracu' cu cărți. Îmi vine atunci un gând porcos, ciudat – îl văd cu ochii minții pe Cocârț-Decapolitul, președintele patriei: e cu femela lui, blonda aia cu mers de hoten-totă. Sunt la Cabana Miorița, în iatacurile din afara circuitului turistic – sunt din carne și oase, se bucură unul de altul, boncâne ca cerbii, piuie ca jderii, fâlfâie ca albatroșii. Sunt oameni ca toți oamenii și asta mă uluiește.

Gândul îmi trece imediat, însă, căci Sahib primește alt e-mail.

3

GARA

Am bătut recordul traseului, deși e-mailurile ne-au chinuit tot drumul: Sahib citea și scria non-stop. Nu și-a dat seama nici că viscolul a încetat, ca luat cu mâna, și că ne-am trezit în plin soare: două mogâldețe cenușii în mijlocul zăpezii albe, respirând aerul acrișor al Bucegilor. Mi-a fost milă de el – eram pe munte, în regatul nostru, dar el schimba e-mailuri.

Am coborât în Bușteni. Când să traversăm DN1, un 4×4 ne-a stropit din cap până-n picioare. La volan era Drujba lui Dumnezeu, Dexter era de-a dreapta sa, iar puștanul stătea în spate, privind pe deasupra noastră de parcă-și examina șeptelul. Ne-au apucat dracii, am strigat după ei și i-am înjurat bătrânește, de altar și anafură. Trecătorii ne-au privit cu respect.

Ajungem în gară. Miroase a CFR, se aude muzică pentru burice și țâțe, iar Sahib continuă să primească e-mailuri.

– Cine-ți scrie, Mugabe? Îl întreb.

Nu-mi răspunde: mitraliază în ecran și-și vede de-ale lui, așa face mereu. Niciodată n-a fost vorbăreț, iar când îl întrebam de ce se poartă așa, îmi zicea că de ce să se poarte altfel, din moment ce oricum aflam ce e-n mintea lui. „Îmi dădeai și mie un semn, bă,

că-s frate-tău“, ziceam, dar el îmi lansa un zâmbet și-și vedea mai departe de treabă.

La fel și acum. E cufundat în corespondența lui electronică, mi-e și silă să-l iscodesc în felul nostru, frățesc, să văd cine-i scrie. Sahib crede că suntem cu toții niște mașini, niște computere, și că acționăm doar dacă ne mână un scop – nu ți-ar spune o vorbă bună nici mort, nu te-ar îmbrățișa niciodată fără motiv și i s-ar părea de prost-gust să te pupe spontan.

Fac ceva pe viața lui.

Mă uit pe peron, o văd pe una cu un cur somptuos, se fâfâie încoace și-ncolo... Mai bine m-aș întoarce în A: curul ăsteia îmi amintește de curul Marei, numai că Mara e la mama naibii, în Republica Ordonată Germană. Sahib mă simte, îmi face cu ochiul, dă să-mi zică ceva, numai că, hooop! – încă un e-mail. E de la o tipă, știu, citesc în mintea lui ca-ntr-o carte.

În clipa aia se iscă un tăraș nemaipomenit. Un barosan urlă la gagică-sa din adâncul jocurilor. E nădușit, face spume, iar femeia chirăie din răspuțuri. Urlă amândoi ca ghioarele, stârnesc ecouri pe peron. Peste gară se lasă lumina serii, molcomă, cenușie. Vântul nu mai bate și asta e bine.

Ăla îi trage una gagicii – e macho, el nu spune *femeie*, ci *pizdă*: *pizda a făcut, pizda a dres, a dracu' pizdă, caște-o și fără motiv, că știe ea de ce-o bați*. Bum! – îi mai trage una, aia cade, răcnește, el o ia la picioare, e dat naibii, horcăie când își ia avânt.

– Stai dracului jos! mă strânge Sahib de umăr. Nu-i treaba ta.

– Ei, nu! Mor după găinării.

Și o iau spre scandalagiu. Baf! – încă un șut. Gagică țipă ca din gură de șarpe, lumea mormăie, dar nu se bagă. Mă apropii de ei dintr-o parte. Tipul e mare de tot, mai bine luam pioletul: pe unul ca ăsta nu-l visezi noaptea dacă-i găurești scăfârlia – el sau un

Respect pe politic, tot aia. Bum, încă un șut, direct în nasul muierii. Stropii de sânge descriu o asimptotă, cad pe peron ca o bură, fleoșc-fleoșc-fleoșc! Mă bag între ei, îl îmbrâncesc pe mascul numai puțin, după care-i ard o scatoalcă (profesională) între picioare:

– Hristos a-nviat!

Omul uită să respire, se scurge pe peron ca o rufă udă, are ochii beliți. Sunt pățit, însă, așa că mă răsucesc imediat spre muieră:

– Nu mișca, târlanco! Te caftesc mai tare ca al tău, da?

Deja mă înjura, gata să-mi scoată ochii. Pentru ea, bătaia e ruptă din rai, e un *acquis* strămoșesc, vrea să-l prezerve nealterat.

– Te doare, Marceleeee? se întoarce ea la mascul. Te doare, măăăă?

După care se lasă liniștea. Doar idioata care anunță trenurile glăsuiește pe nas, în difuzoare: vine cursa de persoane de la Paștele Mă-sii. Lumea saltă bagajele, se iscă vârtejuri umane. Mă duc înapoi la Sahib.

– Ești un dobitoc, mă ia el. Ce-ai avut cu femeia?

– Habar n-ai cum funcționează poporul, sindicalistule... Of, uite-o p-aia ce cur are! Iar îmi căzuseră ochii *upon my instant diva* – pășea pe *catwalk*-ul gării din Bușteni, dând sens minutelor în curs. Mă piș pe sindicatul tău, Mugabe: mâine plec în A. La noi, gloata-i eternă. Eu poftesc aer nemțesc.

– Ba vrei să i-o pui lu' Mara. Agaț-o pe-asta, se uită el la tipa de pe peron. De ce să bați atâta drum pentru o femeie?

– Pentru c-așa am chef. Află că poftesc să mă îndrăgostesc de Mara.

– Ba vrei să te îndrăgostești de ea preventiv, pentru c-ai văzut-o ieri pe domnișoara Corbeanu. Ți-e frică, Mesneraș, ți-e frică.

Domnișoara Corbeanu, mda. Corbencele sunt stigmatul familiei noastre – mereu se găsește câte un Canta care să iubească o Corbeancă precum un muribund, fără să-i pese dacă împrecinata

e scurtă, lungă, deșteaptă sau proastă. Ni se trăgea de la experimentul cretin al bătrânului boier Corbeanu, de felul lui de lângă Câmpulung, din Corbii-de-Piatră, care-și dăduse băiatul spre creștere unui țaran din sat, Vasile Canta pre numele lui, care Vasile Canta era străbunicul nostru. Băiatul Corbeanului fusese un ins de prost-gust, însă, și se îndrăgostise de fiica boierului, *neștiind* că e soră-sa, iar consecințele se vedeau până azi, căci nu exista vreun Canta de sex masculin care să nu cadă în limbă după o Corbeancă, în virtutea unei necesități neclare, rătăcită printre acizii dezoxiribonucleici neîmpliniți și frustrările scârbavnice aduse la viață de un amor interbelic imposibil.

Despre Corbeni, însă, altă dată – acum eram în gara din Bușteni. Pe DN1 gonea o coloană de bikeri, cu drapele mari, stantate cu însemnul Crucilor Întreșesute, în timp ce dinspre București venea un șir de camioane cu siglele Sovietului din Debrețin – se duceau, probabil, spre Donbas. Nu s-au oprit să se la la bătaie: la noi nu se războiesc niciodată, naiba știe de ce.

– Dumneavoastră sunteți Sahib? se aude deodată un glas.

E un tânăr în uniforma DHL. Zâmbește profesional. Iar Sahib, iritat:

– De unde-mi știți porecla?

– Ah, dumneavoastră sunteți, surăde tânărul. Mi-a fost teamă că nu vă prind... Îmi arătați un act de identitate? Ați primit un colet.

– Un colet? Aici, în gară?!

– Păi, asta e adresa. Peronul gării din Bușteni, 21 martie, ora 16.30.

– L-a trimis Iașa Litvak, este? pufnește Sahib în răs.

– Îl cheamă și Iașa, dar restul numelui... ia priviți!

Ne uităm. Pe eticheta cu numele expeditorului scrie „Iașa Litvak, conte de Auschwitz, duce de Birkenau“. Curierul râde ca